

TŘINÁCT
KRÁT
PROTO

JAY
ASHER

Třináctkrát proto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Jay Asher

Třináctkrát proto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TŘINÁCTKRÁT

PROTO

JAY ASHER

COO
BOO

Přeložil Lumír Mikulka

Copyright © Jay Asher, 2007

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Razorbill, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Lumír Mikulka, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-419-6

ISBN e-knihy 978-80-7544-971-9 (1. zveřejnění, 2020)

„Pane?“ opakuje žena. „Jak rychle chcete, aby to tam bylo?“

Dvěma prsty si usilovně mnu levé obočí. Bušení kladiv v mé hlavě je stále intenzivnější. „To je jedno,“ odpovím.

Poštovní úřednice si bere balíček. Je to stejná krabice od bot, která doputovala před necelými čtyřiaadvaceti hodinami na mou vlastní verandu. Znovu zabalená do hnědého papíru a přelepená průhlednou izolepou. Přesně tak, jako když jsem ji dostal. Jen adresát má nyní nové jméno. Další jméno na seznamu Hannah Bakerové.

„Bakerovic tucet,“ zamumlám. Jasně *Baker's dozen* znamená taky „pekařskej tucet“, což je archaický výraz pro číslo třináct. A mě se vzápětí zmocní zhnusení, že jsem si tuhle shodu vůbec uvědomil.

„Promiňte?“

Trhnu hlavou. „Kolik platím?“

Položí balíček na gumovou podložku váhy a pak vyťuká na klávesnici sérii číslic.

Odložím si na pult kelímek s kávou koupenou u benzinové pumpy a podívám se na displej pokladny. Pak vytáhnu z peněženky pár bankovek, z kapsy ještě několik mincí a položím peníze před úřednici.

„Zdá se, že vás to kafe zatím nenakoplo,“ poznamená žena. „Chybí ještě dolar.“

Podám jí další dolarovou bankovku a protřu si oči, abych se probral. Když si usrknu kávy, je už hnusně vlažná a špatně se mi polyká. Potřebuju se ale nějak vzbudit.

Anebo možná raději ne. Možná by bylo nejlepší propotácet se dneškem v polospánku. Možná je to jediný způsob jak tenhle den zvládnout.

„Na tu adresu by to mělo dorazit zítra,“ říká žena. „Případně pozítří.“ A hodí balíček do vozíku za sebou.

Měl jsem počkat, až bude po škole. A dopřát tak Jenny ještě jeden klidný den.

I když si to nezaslouží.

Až přijde zítra nebo pozítří ze školy, najde na zápraží balíček. Anebo, pokud ještě před ní dorazí domů její máma, táta nebo někdo jiný, objeví Jenny balíček na posteli. A jí se zmocní vzrušení. I já jsem byl vzrušený. Balíček bez zpáteční adresy? Zapomněl ji snad kdosi napsat? Nebo to byl záměr? Že by tajný ctitel?

„Chcete účtenku?“ ptá se žena.

Zavrtím hlavou.

Tak jako tak je už vytisknutá. Dívám se, jak žena trhá lístek o zoubkovaný okraj pokladny a hází ho do koše na odpadky.

V tomhle městě je jenom jedna pošta. V duchu přemýšlím, jestli stejná úřednice pomáhala i dalším, jejichž jména jsou na seznamu přede mnou. Nechali si oni své účtenky coby morbidní suvenýry? A zastrčili je pak kamsi do zásuvek se spodním prádlem? Anebo si je připíchli na nástěnký?

Skoro ji požádám, aby mi účtenku přece jen dala. Neschází mnoho a řeknu: „Promiňte, mohl bych ji přece jenom dostat?“ Jako upomínku.

Kdybych ale o nějakou upomínku stál, mohl jsem si okopírovat ty pásky nebo schovat mapu. Jenže já už tyhle pásky nechci

nikdy znovu slyšet, třebaže se mi její hlas nikdy nevytratí z hlavy. A všechny ty domy, ulice i střední škola tady pořád budou, aby mi to všechno připomínaly. Teď už nad tím nemám kontrolu. Balíček je na cestě. Opouštím poštu bez účtenky.

Cítím, jak to hluboko za mým levým obočím stále pulzuje. Každícké polknutí má trpkou pachut' a čím blíže jsem u školy, tím víc se přibližuje i chvíle, kdy se nejspíš zhroutím.

A já se chci zhroutit. Nejraději bych se složil rovnou tady na chodník a odplazil se do břechťanu. Protože hned za tímhle břechťanem se cesta stáčí a pak už následuje školní parkoviště. Chodník míří napříč trávníkem před školou a pokračuje dál do školní budovy. Za hlavním vchodem přechází v chodbu, vine se mezi řadami skříněk studentů a třídami, které ji po obou stranách lemují, až se konečně dostane ke stále otevřeným dveřím, za nimiž se dnes odehrává má první hodina.

Vpředu v téhle místnosti, čelem ke studentům, bude katedra pana Portera. Bude poslední, kdo dostane balíček bez zpáteční adresy. A uprostřed třídy, o jednu lavici vlevo, bude místo Hannah Bakerové.

Prázdné.

VČERA

JEDNA HODINA PO ŠKOLE

Balíček velikosti krabice od bot leží šikmo opřený o přední dveře našeho domu. Máme v nich úzkou štěrbinu, kterou lze dovnitř házet poštu, jenomže cokoli, co je tlustší než kostka mýdla, zůstane venku. Podle jména naškrábaného na balicím papíru je balíček adresován Clayi Jensenovi, takže ho zvedám a pokračuju dovnitř.

Nesu balíček do kuchyně, položím ho na kuchyňskou linku, otevřu šuplík, ve kterém jsou různé krámy, a vytahuju nůžky. Pak jimi objedu balíček a odklopím víko. Uvnitř krabice od bot je smotaná rolička bublinkové folie. Rozmotávám ji a nacházím sedm magnetofonových kazet.

Na každé kazetě je v horním pravém rohu namalováno tmavě modré číslo – nejspíš lakem na nehty. Každá strana kazety má svoje vlastní číslo. Jednička a dvojka na prvním pásku, trojka a čtyřka na dalším, pětka a šestka na třetím a tak dál. Poslední kazeta má na jedné straně třináctku, ale na druhé už nic.

Kdo by mi ale posílal krabici od bot plnou magnetofonových kazet? Dneska už je přece nikdo neposlouchá. A mám si je vůbec na čem přehrát?

Garáž! Na pracovním stole tam stojí stereo. Táta ho dostal skoro zadarmo v jednom výprodeji. Je už hodně staré, takže mu nevadí, že se někdy ztrácí pod nánosem pilin, nebo když se zacáká barvou. A... což je nejlepší ze všeho... umí přehrát i kazety.

Přitahuju si stoličku k pracovnímu stolu, odhodím batoh na zem, posadím se a mačkám na přehrávači tlačítko Eject. Dvířka z umělé hmoty se otevírají a já zasouvám dovnitř první kazetu.

KAZETA Č. 1

STRANA A

Ahoj, kluci a holky. Tady je Hannah Bakerová. Živá a stereo.

Nemůžu tomu uvěřit.

Už žádný kamarádství na oplátku. Žádný další fámy. A tentokrát... tentokrát už od nikoho absolutně nic nechci.

Ne, tomu nedokážu uvěřit. Hannah Bakerová se zabila.

Doufám, že jste připravený, protože já se vám chystám vyprávět, jak to bylo s mým životem. Nebo přesněji řečeno – proč můj život skončil. A pokud posloucháš tyhle pásky, jsi jedním z důvodů i ty.

Cože? Ne!

Neprozradím, na který kazetě vstupuješ do celého příběhu právě ty. Nemusíš se ale bát. Jestli jsi dostal tuhle milou malou krabičku, tvý jméno se objeví... to ti slibuju.

Možná nevěříš, ale... Proč by měla mrtvá holka říkat něco, co je lež?

Hele! Tohle zní skoro jako fór. Proč by vlastně neměla mrtvá

holka říkat něco, co je lež? Odpověď: protože ona už nic než ležet neumí.

Má to snad být cosi jako zvrhlý dopis sebevraha na rozloučenou?

No tak! Smějte se přece!

Tak jo... Mně to ale fakt připadalo vtipný.

Dřív než Hannah umřela, nahrála hromádku kazet. Proč?

Pravidla jsou naprosto jednoduchý. A jsou jenom dvě. Pravidlo číslo jedna: poslechněš si to. Pravidlo číslo dvě: předáš to dál. Jenom doufám, že ani jedno z toho pro tebe nebude snadný.

„Co si to tam pouštíš?“

„Mami!“

Hrábnu po stereu a udeřím do několika tlačítek současně.

„Mami, vyděsilas mě,“ říkám. „Áááale... to nic není. Jenom takovej jeden školní projekt.“

Moje typická mlžící odpověď na cokoli. Proč tak ponocuješ? Školní projekt! Na co potřebuješ mimořádný kapesný? Školní projekt. A teď tyhle pásky od jedny holky. Od holky, která před dvěma týdny spolykala hrst prášků.

Školní projekt.

„Můžu si to poslechnout?“ ptá se máma.

„Není to moje,“ odpovídám a škrábu špičkou boty o betonovou podlahu. „Pomáhám jednomu kamarádovi. Je to do dějáku. A je to nuda.“

„Tak dobře. To je od tebe hezký,“ říká máma. Nakloní se mi přes rameno a zvedne zaprášený hadr, jednu z mých starých plátěných plínek, aby vytáhla krejčovský metr, který je ukrytý pod ní. Pak mi dá ještě pusku na čelo. „Nechám tě tu v klidu.“

Počkám, dokud za ní nezaklapnou dveře, a položím prst na tlačítko Play. Moje prsty, ruce, celé paže, krk... zkrátka úplně všechno mi v tu chvíli připadá jako bez života. Nemám v sobě dost síly, abych stiskl jedinej knoflík na kazetáku.

Zvedám plínku a hodím ji přes krabici od bot, abych ji ukryl před pohledy všech ostatních. Přeuji si, abych nikdy nespatriil tuhle škatuli a ani těch sedm kazet, co jsou v ní. Stisknout poprvé tlačítko Play bylo snadné. Naprostá pohoda. Neměl jsem ponětí, co uslyším.

Tentokrát je to ale jedna z nejděsivějších věcí, jaký jsem kdy dělal.

Ztlumím zvuk a mačkám knoflík. Play!

...jedna: poslechněš si to. Pravidlo číslo dvě: předáš to dál. Jenom doufám, že ani jedno z toho pro tebe nebude snadný.

Až si poslechněš všech třináct stran – protože tohle má třináct stran, aby se dostalo na každého – přetoč kazety, dej je zpátky do krabice a předej je tomu, kdo je hned po tobě. A vy, co máte to štígro, že jste třináctej, tak vy je můžete poslat třeba rovnou do samotných pekel. Nevím, jakýmu náboženství věříte, ale možná se tam s váma potkám.

Pokud se někoho z vás náhodou zmocní pokušení porušit pravidla, vezměte na vědomí, že jsem udělala kopie těchto pásků. A ty kopie budou zveřejněny tak, aby se o nich dověděli opravdu všichni... Jestli tenhle balíček neprojde postupně rukama vás všech.

Tohle totiž není žádný okamžitý nápad.

A nevěřte, že mě máte přečtenou... Jak jste vždycky věřili.

Ne. Neexistuje důvod, proč by si to myslela.

Mám vás pod dohledem.

II

Žaludek se mi svírá tak, že se musím držet, abych nehodil šavli.

Na stoličce kousek ode mne stojí plastový kbelík obrácený dnem vzhůru. Kdybych ho potřeboval, můžu být dvěma skoky u něj, popadnout ucho a otočit jej dnem dolů.

Hannah Bakerovou jsem sotva znal. Chci říct: chtěl jsem ji poznat. Chtěl jsem ji poznat víc, než nakolik jsem měl možnost. Přes léto jsme spolu pracovali v jednom kině. A není to dlouho, co jsme si spolu na jednom večírku začali. Nikdy jsme ale neměli příležitost se sblížit. A ani jednou jsem ji nepovažoval za někoho, koho mám přečteného. Ne, ani jednou.

Tyhle pásky se tady neměly objevit. Neměl jsem je dostat. Tohle všechno musí být omyl.

Nebo příšerný žert.

Po zemi si k sobě přitáhnou odpadkový koš. I když jsem si ho prohlížel už jednou, začnu znovu zkoumat obal balíčku. Někde tam musí být zpáteční adresa. Možná jsem ji prostě jenom přehlídl.

Někde tady prostě kolují kazety, které Hannah Bakerová nahrála před sebevraždou. A někdo si je překopíroval, žertem mi je poslal a zítra ve škole se bude ten někdo řezat smíchy, až mě uvidí. Anebo se drze zašklebí a odvrátí ode mne pohled. A já budu v tu ránu vědět.

A pak? Co udělám pak?

Nevím.

Skoro jsem zapomněla. Jestli jsi na mém seznamu, měl bys už předtím dostat mapu.

Nechávám obal spadnout zpátky do koše.

Jsem na seznamu.

Před několika týdny, jenom pár dnů předtím, než Hannah spolykala ty prášky, mi někdo prostrčil škvírou do skříňky ve škole jakousi obálku. Červeným fixem na ní stálo: SCHOVEJ SI TO – BUDEŠ TO POTŘEBOVAT. Uvnitř jsem našel složený plán města, na kterém byl na různých místech vyznačený asi tučt červených hvězdiček.

Na základní škole jsme se na stejném druhu map učili poznávat, kde je sever, jih, východ a západ. Drobná modrá čísla rozptýlená po mapě patřila ke jménům firem uvedeným na okrajích.

Tuhle mapu od Hannah jsem si nechal v batohu. Chtěl jsem ji původně ukázat ostatním ve škole, abych se zeptal, jestli náhodou taky někdo jiný nedostal stejnou a jestli neví, co by to mohlo znamenat. Jenomže časem mi zapadla mezi učebnice a sešity a já na ni úplně zapomněl.

Až do téhle chvíle.

Na páscích se budu zmiňovat o některých místech v našem milovaném městě, který byste mohli navštívit. Nemůžu vás donutit, abyste tam šli, ale jestli si o tom všem chcete udělat trochu lepší obrázek, podívejte se, kde jsou hvězdičky. Anebo jestli chcete, prostě tu mapu rovnou vyhodte. Já se to stejně nikdy nedovím.

Zatímco Hannah mluví ze zaprášených reproduktorů, cítím váhu svého batohu, jak se mi opírá o nohu. Uvnitř něj, pomačkaná až kdesi na dně, je její mapa.

Anebo se to možná dovím. Nejsem si vlastně tak úplně jistá, jak tyhle věci se smrtí fungují. Kdoví... Možná zrovna teď stojím právě za tebou.

Nakláním se dopředu, opírám si lokty o pracovní stůl. Zabořím hlavu do dlaní a sjíždím prsty do svých náhle tak vlhkých vlasů.

Promiň, tohle nebylo fér.

Jste připravenej, pane Foley?

Justin Foley. Maturant. První, s kým si Hannah dala pusu.

Proč mám ale tohle všechno vědět?

Justine, lásko, byl jsi úplně první, s kým jsem se líbala. A první, s kým jsem se držela za ruku. Nebyl jsi ale nic víc než průměrnej kluk. A neříkám to proto, abych byla zlá. To ne... Měl jsi v sobě něco, co mě nutilo, abych byla tvojí holkou. A dodnes nevím přesně, co to vlastně bylo. Bylo to ale tam... A bylo to úžasně silné.

Ty to nevíš, ale před dvěma roky, když jsem já byla v prvním

ročníku a ty ve druháku, jsem tě sledovala. Šestou hodinu jsem tenkrát mívala službu na vrátnici, takže jsem znala všechny učebny, do kterých jsi chodil. Dokonce jsem si okopírovala i tvůj rozvrh hodin, který – to jsem si jistá – pořád ještě někde mám. Až se budou probírat mejma věcma, nejspíš ho vyhodí, protože si budou myslet, že jedna nešťastná láska z prváku nijak nesouvisí s tím, co se stalo. Nesouvisí? Pokud jde o mě, potom ano... Souvisí. Vrátila jsem se až k tobě, abych tam našla úvod ke svému příběhu. A právě tam to opravdu všechno začíná.

A kde jsem tedy na jejím seznamu já? Kde najdu svůj příběh? Je druhý? Třetí? A bude to všechno postupně horší a horší? Řekla přece, že ten, koho potká to štěstí, že je třináctý, může poslat pásky rovnou do pekel.

Až se proposloucháš na konec těchhle pásků, Justine, doufám, že pochopíš, jakou roli v tom všem hraješ. Může se zdát, že to je jenom malá rolička, ale záleželo na ní. Nakonec totiž záleží úplně na všem.

Zrada. To je totiž jeden z nejhorších pocitů.

Já vím, že jsi neměl v úmyslu mě zklamat. A vlastně ani většina z vás, co tohle posloucháte, nemá ponětí, co jste dělali... Co jste doopravdy dělali.

A co jsem udělal já, Hannah? Protože, čestné slovo, já nemám nejmenší představu. Ten večer – pokud se jedná o ten večer, na který teď myslím – byl stejně podivný pro mne jako pro tebe. Pro mne možná ještě víc, protože já dodnes nemám ponětí, co se to tehdy k čertu vlastně stalo.

Naši první červenou hvězdičku najdete na C-4. Dejte prst nad C a posuňte ho dolů na číslo 4. Přesně tak. Jako když se hrajou lodě. Až skončíte s touhle kazetou, měli byste tam zajít. Žili jsme v tom domě jenom chvilku. V létě, než jsem šla do prváku. Je to ale místo, kde jsme bydleli, když jsme se přistěhovali do města.

A je to taky místo, kde jsem poprvé potkala tebe, Justine. Možná si vzpomeneš. Byl jsi zamilovanej do mé kamarádky Kat. Do začátku školy zbejvaly ještě dva měsíce a Kat byla jediná osoba,

kteřou jsem znala, protože bydlela hned vedle. Prozradila mi, že jsi po ní celý předchozí rok jel. No, ne doslova... Jenom jsi na ni zíral a občas na ni taky náhodou narážel na chodbách.

Prostě jenom takový náhodičky, vid'?

Kat mi taky řekla, že na večírku na konci roku jsi konečně sebral odvahu, abys udělal něco víc, než jenom civěl a vrážel. Odtančili jste spolu všechny ploužáky. A pověděla mi taky, jak ti chce brzo dovolit, abys jí dal pusu. První pusu, kteřou v životě dostane od kluka. Jaká pocta!

Ty příběhy musí být ošklivé. Opravdu ošklivé. Což je asi jediný důvod, proč tyhle kazety opravdu putují od jednoho člověka k druhému. Ze strachu.

Proč by měl vlastně člověk chtít někomu posílat hromádku kazet, na kteřých ho někdo obviňuje, že zavinil cizí sebevraždu? Nikdo nic takového nechce. Jenže Hannah chce, abychom slyšeli – my, kteři jsme se ocitli na jejím seznamu – co nám musí říct. A my uděláme, co nám poručí, a pošleme ty pásky dál. Přínejmenším proto, aby se nedostaly k nikomu, kdo na seznamu není.

„Seznam.“ Zní to skoro jako nějaký tajný klub. Klub pro vybranou společnost.

A z jakéhosi důvodu jsem se na něm ocitl i já.

Chtěla jsem vidět, jak vypadáš, Justine, a tak jsme ti zavolaly z našeho domu a řekly, aby ses zastavil. Zavolaly jsme ti od nás, protože Kat nechtěla, abys věděl, kde bydlí... No dobře... Tehdy to ještě nechtěla... I když jejich dům stál hned vedle našeho.

Zrovna jsi cosi hrál. Už nevím, jestli to byl basket, baseball, nebo co vlastně. Mohl ses ale stavit až později, a tak jsme čekaly.

Byl to basket. Hodně z nás ho to léto hrálo a doufalo, že se dostane v prváku do juniorského týmu. Na Justina, kteřý šel teprv do druháku, tam už čekal flek. A tak s ním hodně z nás to léto hrávalo, protože jsme doufali, že se něco naučíme. A někteři z nás se fakt naučili.

Zatímco jiní bohužel ne.

Seděly jsme u předního arkýřového okna a kecaly snad celý ho-

diny, když ses najednou objevil ty a jeden z tvých kamarádů... Ahoj, Zachu! ... A přicházeli jste po ulici k nám.

Zach? Zach Dempsey? Viděl jsem ho s Hannah jedinkrát, a to ještě jen na malou chvilku, ten večer, kdy jsem se s ní poprvé setkal.

Před naším starým domem se stýkají dvě ulice. Vypadá to jako písmeno T obrácené vzhůru nohama. A tak jste přicházeli prostředkem silnice směrem k nám.

II

Počkat. Počkat. Musím přemýšlet.

Dloubám do fleku zaschlé oranžové barvy na stole. Proč to vlastně poslouchám? Chci tím říct... Proč jsem se do toho nechal zatáhnout? Proč jednoduše nevytáhnou kazetu ze sterea a nehodím celou tuhle krabici do smetí?

Těžce polknu. V koutcích očí mě pálí slzy. Protože je to hlas Hannah. Hlas, o kterém jsem si myslel, že ho už nikdy neuslyším. Nedokážu to vyhodit.

A taky kvůli pravidlům. Podívám se na krabici od bot schovanou pod plínkou. Hannah říkala, že pořídila od všech kazet kopie. Ale co když to není pravda? Možná, že když kazetu zastavím a nepředám balíček dál, všechno tím skončí. Bude po všem. Nic se nestane.

Ale co když je někde na těch páscích něco, co by mne mohlo bolet? Co když to není jenom trik? A pak se někde objeví druhá sada kazet. Přesně jak to říkala. A všichni uslyší, co je na nich nahrané.

Barevná skvrna se odloupla jako strup.

Kdo má chuť zkoušet, jestli blafuje, nebo ne?

Vystoupil jsi ze stružky u cesty a jednu nohu položil na trávník. Tatínek nechal celé ráno v chodu kropicí zařízení. Takže tráva byla vlhká, noha ti podklouzla a ty jsi udělal nechtěně provaz.

Zach civěl do okna, protože si chtěl prohlídnout novou kamarádku Kat – moji maličkost. Zakopl o tebe a přistál vedle tebe na obrubníku.

Odstrčil jsi ho a postavil ses. Pak vstal i on a oba jste se na sebe podívali, jako byste si nebyli jistí, co vlastně máte udělat dál. A jakže jste se rozhodli? Utekli jste ulicí pryč, zatímco Kat a já jsme se smály v okně jako pominuté.

Vzpomínám si na to. Kat to všechno připadalo legrační. Vyprávěla mi o tom letos v létě na svém večírku na rozloučenou.

Na večírku, kde jsem poprvé viděl Hannah Bakerovou.

Bože. Pomyslel jsem si, jak je krásná. A taky nová v tomhle městě a to mě opravdu dostalo. V blízkosti osob opačného pohlaví, zvlášť tenkrát, se mi jazyk vždycky doslova zauzloval tak dokonale, že by si s tím neporadil ani ten nejšikovnější skautík. Jenže pokud šlo o ni, mohl jsem se tvářit jako nový a lepší Clay Jensen, nováček nastupující do prvého ročníku na střední škole.

Kat se odstěhovala ještě předtím, než škola začala, a já se zamilovala do kluka, kterýho tady nechala. A netrvalo dlouho a ten kluk začal dávat najevo zájem o mě. Což mohlo nějak souviset se skutečností, že jsem se neustále motala někde poblíž.

Ve škole jsme nechodili na žádné společné hodiny, ale na první, čtvrtou a pátou hodinu jsme měli učebny blízko sebe. Tak dobře, pátá hodina se občas protáhla a někdy jsem se dostala ven, až když jsi už byl pryč. Ale první a čtvrtou hodinu jsme měli aspoň na stejný chodbě.

I když byla docela zima, poflakovali se na Katině večírku všichni venku na terase. Byla to pravděpodobně ta nejchladnější noc za celé léto a já jsem si samozřejmě zapomněl vzít bundu.

Po nějaký době jsem ze sebe vymáčkla ahoj. O něco později jsi sebral sílu, abys mi odpověděl. A pak jsem jednoho dne kolem tebe prošla, aniž bych pronesla jediný slovo. Věděla jsem, že to nevydržíš, takže to vedlo k našemu prvnímu rozhovoru, kterej sestával z většího počtu slov.

Ne, to není pravda. Nechal jsem bundu doma, protože jsem chtěl, aby všichni viděli moji novou košili.

Byl jsem teda pěcknej idiot.

„Počkej!“ vyhrkl jsi. „To mi neřekneš ani ahoj?“

Usmála jsem se, nadechla a otočila. „A proč bych jako měla?“

„Protože ty vždycky říkáš ahoj.“

Zeptala jsem se, co tě vede k přesvědčení, že se ve mně tak dobře vyznáš. Prohlásila jsem, že o mně pravděpodobně nevíš vůbec nic.

Na Katině večírku jsem se během prvního rozhovoru s Hannah Bakerovou sehnul, abych si zavázal tkaničky. A nedokázal jsem to. Nebyl jsem schopnej si ty debilní šňůrky u bot zavázat, protože jsem měl prsty příliš ztuhlé chladem.

Ke cti Hannah je třeba říct, že se nabídla, že mi tkaničky zaváže. Samozřejmě jsem ji nenechal. Místo toho jsem počkal, až se Zach připojí k našemu rozpačitému rozhovoru, načež jsem vyklouzl a strčil prsty pod teplou vodu.

Trapas.

Když jsem jednou prosila mamku, aby mi poradila, jak upoutat pozornost nějakýho kluka, odpověděla: „Hraj si na těžko dosažitelnou.“ A právě to jsem začala dělat. Samozřejmě že to fungovalo. Začal jsi postávat u tříd, kde jsem měla hodiny, a čekal jsi na mě.

Připadalo mi to jako celý týden, než sis konečně řekl o moje číslo. Jenže já jsem věděla, že to nakonec uděláš, a tak jsem si všechno nacvičila, abych ho dokázala hezky hlasitě odrecitovat. S nefalšovaným klidem a sebevědomě, jako kdyby mi to bylo úplně fuk. Jako kdybych svoje číslo rozdávala stokrát denně.

Jo, na můj starý škole mi kluci o číslo říkali. Ale tady, na tý nový, jsi byl první.

Ne, tohle vlastně není pravda. Ale byl jsi první, kdo moje číslo opravdu dostal.

Ne snad, že bych ho předtím nechtěla dát. Byla jsem jenom opatrná. Nové město. Nová škola. A tentokrát jsem chtěla udržet pod kontrolou, jak mě budou ostatní vnímat. Koneckonců... Jak často dostane člověk druhou šanci?

Kdykoli mě před tebou, Justine, někdo požádal o telefonní číslo,

odříkala jsem všechny číslice správně – dokud jsem se nedostala k té úplně poslední. Pak se mne zmocnilo zděšení a zmatek... jako-by náhodou v tu pravou chvíli.

Zvedám si batoh na klín a rozepnu největší kapsu.

Když jsem se dívala, jak si zapisuješ moje číslo, začalo se mě zmocňovat obrovský vzrušení. Naštěstí jsi ale byl sám moc nervózní, než aby sis toho všiml. Když jsem nakonec vyhrkla poslední číslici... tu správnou!... usmála jsem se od ucha k uchu.

Tobě se zatím tak třásla ruka, až mě napadlo, že to po sobě nepřčteš. Což jsem nehodlala dopustit.

Vytahuju její mapu a rozkládám ji na stole.

Ukázala jsem na číslici, kterou jsi právě psal. „To by měla být sedmička,“ prohodila jsem.

„To je sedmička.“

Dřevěným pravítkem vyhlazuju přehyby.

„Tak fajn... Pokud víš, že je to sedmička.“

„Vím,“ řekl jsi. Ale stejně jsi to zaškrtal a napsal tam jinou, ještě roztřesenější sedmičku.

Žmoulala jsem v dlani okraj svého rukávu a skoro se natáhla, abych ti utřela pot z čela... Něco takového by udělala moje máti. Já jsem to ale naštěstí neudělala. Už nikdy bys žádnou holku o číslo nepožádal.

Bočními dveřmi garáže slyším, jak máma volá moje jméno. Ztlumím zvuk a jsem připravený stisknout tlačítko Stop, kdyby se dveře otevřely.

„Ano?“

Než jsem přišla domů, už jsi mi stačil zavolat. Dvakrát.

„Nechci tě rušit,“ ozývá se máma. „Ale potřebovala bych vědět, jestli s námi budeš večeřet.“

Mamka se mě zeptala, kdo jsi, a já odpověděla, že spolu ve škole chodíme na některé hodiny. A že mi nejspíš voláš proto, že se potřebuješ zeptat na něco kvůli domácímu úkolu. A ona mi sdělila, že přesně to jsi jí řekl i ty.

Dívám se na první červenou hvězdičku. C-4. Vím, kde to místo je. Měl bych tam ale jít?

Nedokázala jsem tomu uvěřit. Justine, ty jsi lhal mý máti.

Proč jsem z toho pak ale měla takovou radost?

„Ne,“ odpovídám. „Jdu za kamarádem k nim domů. Kvůli tomu projektu.“

Protože naše lži do sebe zapadaly. Bylo to znamení.

„To je v pořádku,“ říká máma. „Nechám ti něco v lednici, můžeš si to pak ohřát.“

Mamka se mě ještě zeptala, jakou hodinu jsme spolu měli, a já odpověděla, že matiku, což nebyla tak úplně lež. Oba jsme měli matematiku. Jenže ne společně. A ne tak úplně stejnou.

„V pořádku,“ řekla mamka. „Přesně to mi pověděl i on.“

Obvinila jsem ji, že nevěří vlastní dceři, pak jsem jí vyškubla z ruky proužek papíru s tvým číslem a vyběhla nahoru do patra.

Půjdu tam. Na místo označené první hvězdičkou. Ale ještě předtím, až si přehraju tuhle stranu, skočím k Tonymu.

Tony si nikdy nemodernizoval stereo, které má v autě, takže v něm může pořád přehrávat kazety. Tvrdí, že si tak zachovává kontrolu nad hudbou, jaká se v jeho autě hraje. Když někoho někam veze a jeho cestující si přinesou vlastní hudbu, mají smůlu. „Tenhle formát není kompatibilní,“ prohlásí jednoduše.

Když ses ozval v telefonu, řekla jsem jen: „Justine? Tady je Hannah. Moje máti říkala, že jsi volal kvůli nějakému problému s matikou.“

Tony jezdí starým Mustangem, kterého zdědil po svém bratroví. Ten ho má od otce, který ho nejspíš zas dostal od svého vlastního táty. Ve škole by se našlo jen pár lásek, které by snesly srovnání s tou, co spojuje Tonyho a jeho auták. Kvůli žárlivosti na tohle auto už dostal kopačky od víc holek, než kolika stačily moje rty za celý život dát aspoň pusu.

Byl jsi zmatenej, ale nakonec sis vzpomněl, že jsi lhal mý máti, a jako hodnej kluk ses omluvil.

I když nemám Tonyho zaškatulkovaného v kolonce nadepsané „blízký přítel“, pracovali jsme spolu ve škole už na pár věcech, takže vím, kde bydlí. A ze všeho nejdůležitější je, že vlastní

starého walkmana, na kterým se dají přehrávat kazety. Žlutého walkmana s plastovými sluchátky. Jsem si jistý, že mi ho půjčí. Vezmu si pár kazet s sebou a poslechnu si je pak cestou, až zamířím do končin, kde Hannah původně bydlela. Což je jenom asi tak blok od Tonyho.

„Takže, Justine, co máš za problém s tou matikou?“ zeptala jsem se. Neměl jsi z toho vyváznout jen tak snadno.

Anebo si ty kazety možná vezmu někam jinam. Někam, kde budu mít víc soukromí. Protože tady je poslouchat nemůžu. Nejde o to, že by mamka nebo táta poznali hlas z reproduktorů. Potřebuju prostě prostor. Prostor, abych se nadechl.

Nenechal jsi se zmást. Oznámil jsi mi, že vlak A odjíždí od tvého domu v 15:45. A vlak B odjíždí od mého domu o deset minut později.

Nemohl jsi to vidět, ale já jsem skutečně zvedla ruku – jako kdybych seděla ve školní lavici, a ne doma na kraji postele. „Já, já! Vyvolejte mě, pane Foley. Mě vyvolejte,“ vyhrkla jsem. „Já znám odpověď.“

Když jsi mne oslovil, „Ano, slečno Bakerová?“, mrskla jsem se zásadami svý máti o tom, že mám být nedostupná, rovnou z okna. Odpověděla jsem ti, že oba vlaky se setkají v Eisenhowerově parku u dolního konce skluzavky, co vypadá jako raketa.

Co na něm Hannah viděla? Nikdy jsem to nepochopil. Dokonce i ona přiznává, že to nedokáže pojmenovat. Jenže na to, jak tuctově vypadá, žere Justina opravdu fůra holek.

Jistě. Je docela vysoký. A možná jim připadá zvláštní. Pořád hledí z okna, jako kdyby o něčem rozjímal.

Na konci věty jsi pak, Justine, udělal dlouhou pauzu. A tím myslím opravdu dlouuuuhouuu. „Tak kdy se ty vlaky setkají?“ zeptal ses.

„Za patnáct minut,“ odpověděla jsem.

Řekls, že patnáct minut ti přijde strašně dlouho na dva vlaky, který jedou plnou rychlostí.

No páni. Brzdi, Hannah.

Vím, co si teď vy všichni myslíte. Hannah Bakerová je coura.

Ajaj... Slyšeli jste to? Já řekla: „Hannah Bakerová je.“ To už znova nesmím.